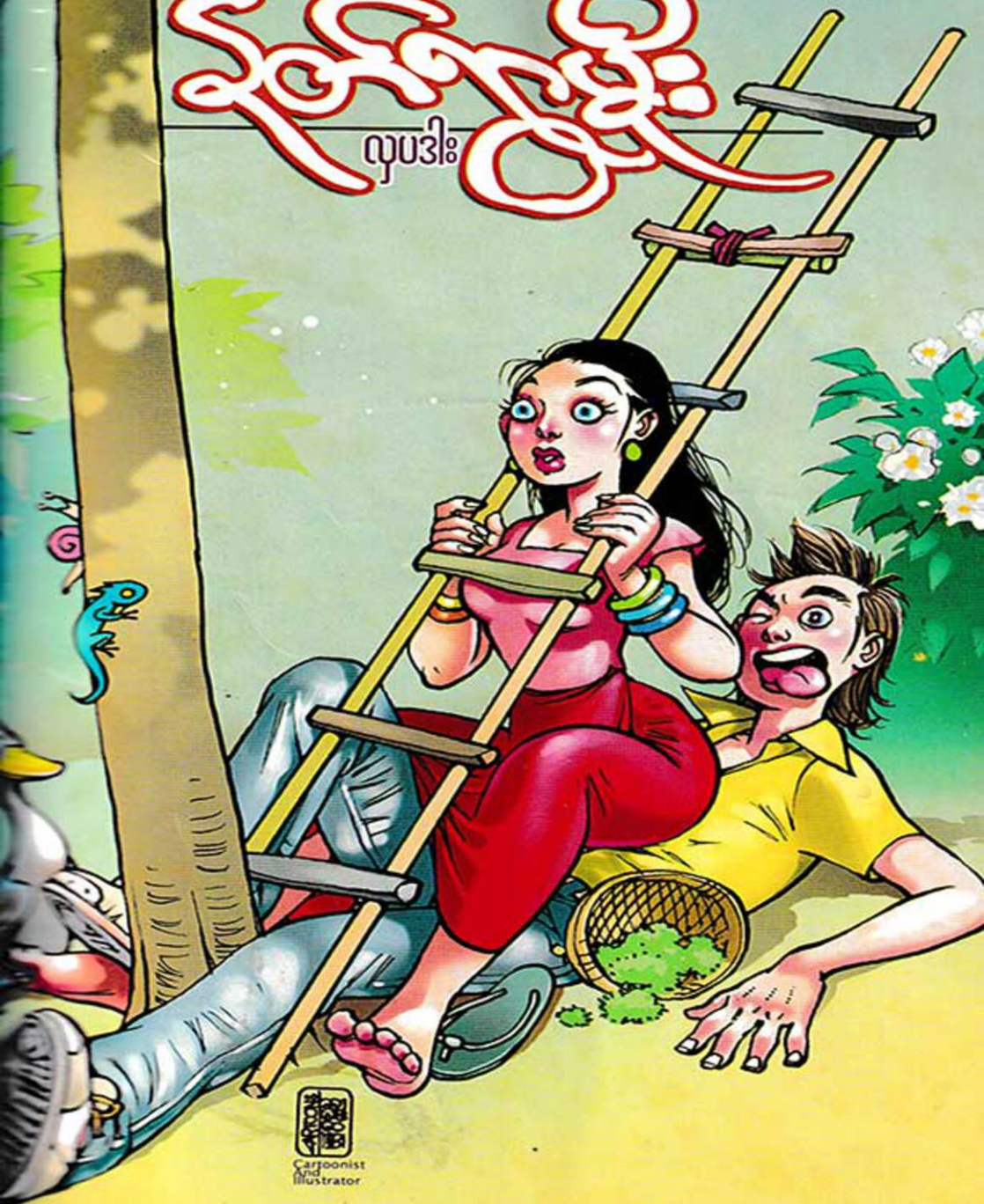

အောင်မြင်စာပေ

မိန်းမကြီး

လှပဒါး

အခန်း (တစ်)

"လှပဒါးဆိုတာ ဘဝသမားတွေ နေတာကွ.. ငါ့ဓားကလည်း ဇက်မရွေးဘူး၊ ချစ်တယ်.. ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘယ်ကောင့် ဂရုစိုက်ရမှာ လဲ၊ ကြိုက်တဲ့ ကောင်ထွက်..."

ခြံရှေ့တည့်တည့်မှ အရက်စွဲ၍ ကွဲနေသော လည်ချောင်းသံကြီးကြောင့် မြင့်မိုး မျက်လုံးပြူးကာ သွားသည် ။

ကြိုတင်ကြံစည်ထားတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ စားပွဲပေါ်က ဆင်ရုပ်မီးကလေးကို ဖျတ်ခနဲပိတ်ပြီး.. ခုတင်ပေါ် ဘုံးခနဲ ပစ်လွဲကာ.. ခေါင်းအုံးပေါ် ခေါက်တင်ထားသည့် စောင်ကို ခေါင်းပေါ် အုပ်ဖိထားလေသည် ။

ဒါ.. ထောင်ထွက်မောင်သက်ရဲ့ အသံဆိုတာ မေးစရာမလိုဘဲ မြင့်မိုးသိသည် ။

လှပဒါးရွာကို သူရောက်တာ နှစ်လမပြည့်သေးသော်လည်း ဒီရွာထဲက Top Ten ဝင်တွေကိုတော့ သူ ကောင်းကောင်း သိထားသည် ။

သိသွားတာဟု ပြောလျှင် ပို၍ မှန်ပါသည် ။

ပို၍ သေချာသည် မှာ .. သိနိုင်ဖို့ သူကိုယ်တိုင် တကူးတက လိုက်လံ စုံစမ်းထားခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ သူတို့ ကိုယ်တိုင် ယခုလို.. အိမ်ရှေ့တည့်တည့်ကို မကြာခဏ လာရောက်မိတ်ဆက်ခြင်းကြောင့် သိထားခြင်းဖြစ်တော့သည် ။

မိတ်ဆက်သည် ဟု ပြောတော့ နည်းနည်းကြီးကျယ်ရာ ကျပါသည်။ ။

တော်ကြာ.. ကိုယ့်ကို ပရိသတ်က ဘာကောင်လား ညာကောင်လား အထင်ကြီးနေဦးမည်။

တကယ်က မြင့်မိုးဆိုသော ငတိလေးက ဘာကောင်မှ မဟုတ် မှော် ဘီနည်းပညာ တက္ကသိုလ်မှာ EP အဓိကဖြင့် B.Tech (Second Year) တက်နေသော သာမန်ကျောင်းသားတစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။ ။

ယခင်က မြောက်ဒဂုံကျောင်းကားဖြင့် မှော်ဘီကို ကျောင်းတက်နေခဲ့သူ၊ တစ်ဦးတည်းသော သားဆိုသော ဂုဏ်ပီစီညွှတ်တောင့်လေးကလွဲ၍ မိဘနှစ်ပါးစလုံး အထက်တန်းပြ ဆရာ ဆရာမများ ဖြစ်ကာ ပုံမှန်လစာဝင်ငွေလေးနှင့်... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပညာတတ်ကလေးဖြစ်အောင် ခြစ်ကုတ်ကာ ကြိုးစားနေရသူသာ ဖြစ်သည်။ ။

ယခု.. လှပဒါးမှ ကျောင်းတက်ရသည့်ကိစ္စကလည်း ထူးခြားစွာ ပြောင်းလဲထားတာတော့ မဟုတ်။

အိမ်နှင့်ကျောင်း လမ်းမှာ .. အချိန်သုံးနာရီကျော်လောက် လေလွင့်နေရသည့်ကိစ္စ၊ ခရီးပန်းသည့်ဒုက္ခကြောင့် ကျန်းမာရေးနှင့် စာကျက်ချိန် ထိခိုက်သည့်ဒုက္ခကို ရှောင်လွှဲရန်တစ်ကြောင်းနှင့် လာမည့်နှစ် BE (ကျောင်းအခေါ် *Star) ရနိုင်ရန်အတွက် စာကြည့်ချိန် ပိုလိုချင်၍ အဆောင်နေချင်သည် ဟု မိဘများ ထံ ပူဆာမိရာမှ စခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

အဆောင်ဆိုတော့ ကျောင်းသားများ အတွက် အဆောင်လခ တစ်သောင်း၊ တစ်သောင်းခွဲနှင့် မပြီး။ စားစရိတ်၊ ဗာဟီရ စရိတ်ဆိုတာလည်း ရှိသေးသည်။ ။

ဘာပဲပြောပြော သူ အဆောင်နေနိုင်ဖို့ တစ်လလေးသောင်းလောက်

ထုတ်ပေးနိုင်မှ အဆင်ပြေမည်ဖြစ်၍ အဖေနှင့်အမေ ခေါင်းကိုက်ကာ
ဟိုဟိုဒီဒီ ရှာကြဖွေကြသည်။ ။

ငွေတော့ မဟုတ်။

ကျောင်းနှင့်နီးသော မှော်ဘီဝန်းကျင်တွင် အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေ
ဘယ်သူရှိမလဲ.. ဆိုသောအချက်ဖြစ်သည်။ ။

ရချင်တော့ အဖေ့မိတ်ဆွေထဲက ကျောင်းကထွက်ပြီး ကျူရှင်ဆရာမ
လုပ်နေသော ဆရာမကြီး ဒေါ်ခင်ခင်ကျော် လှပဒါးရွာမှာ နေကြောင်း
သတင်းရသွားသည်။ ။

အဖေနှင့်အမေ ကျောင်းက ခွင့်ယူပြီး မှော်ဘီမြို့နယ် လှပဒါး
ကျေးရွာသို့ လိုက်ကြသည်။ ။

ဆရာမကြီးက ခင်ပွန်းဆုံးပြီးသည့် နောက်ပိုင်း သမီးဖြစ်သူလည်း
ကျောင်းပြီးသွား၍ သားအမိနှစ်ယောက် စီးပွားရေးအရရော နေထိုင်
အခြေကျဖို့ အတွက်ပါ လှပဒါးသို့ ပြောင်းလာခဲ့ကြသည်။ ။

လှပဒါးက ဆရာမကြီး၏ ဇာတိရွာ မိဘများ ၏ လက်ငုတ်လက်ရင်း
စီးပွားဖြစ်သော အုတ်ဖုတ်သည့်လုပ်ငန်းလည်း ရှိသဖြင့် မြင့်မိုးတို့ နှင့်
နှိုင်းယှဉ်လျှင် အများကြီး အဆင်ပြေပါသည်။ ။

ထို့အပြင်... ဆရာမကြီးက မှော်ဘီမြို့တွင်း ကျူရှင်များ ၌ အင်္ဂလိပ်
စာ အချိန်ပိုင်းဘာသာရပ် ဆရာမ ဝင်ပြနေသဖြင့် ဝင်ငွေကောင်းကာ
သားအမိနှစ်ယောက် ဒူးပုံခေါက်၍ နေနိုင်ကြသူတွေ ဖြစ်သည်။ ။

အဖေနှင့် မောင်နှမတွေလို ခင်ကြ၍ အဖေ့အခက်အခဲကို ပြောပြ
သောအခါ ဆရာမကြီးက အားရဝမ်းသာ လက်ခံရှာပါသည်။ ။

သူတို့ မှာ သားအမိနှစ်ယောက်တည်းဖြစ်၍ ယောက်ျားလေးအဖော်

လိုနေတာ.. ဟု ပြောသဖြင့် အဖေနှင့်အမေ ထိပေါက်သလို ဝမ်းသာပြီး ပြန်လာကာ သားတော်မောင်ကို နေ့မဆိုင်းဘဲ ပို့ကြသည်။ ။

နေ့စရိတ် စားစရိတ်ပါ တာဝန်ယူသောကြောင့် မိဘနှစ်ပါးစလုံး ဘောနုက(စ်)ရသလို ပီတိဖြစ်ကြသည်။ ။

ထိုနေ့မှ စ၍ မြင့်မိုး ငရဲကျပါသည်။ ။

ဘီလူးအပိုင်းခံနေရသော ဝေသာလီပြည်သား တစ်ယောက်လို ခေါင်းမဖော်ရဲအောင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

ဘာကြောင့်လဲ မမေးပါနဲ့၊ ပြောပြပါမည်။

အထက်က ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ဆရာမကြီးမှာ သမီးတစ်ယောက် ရှိပါသည်။ ။

ထိုသမီးတစ်ယောက်ကလည်း တစ်ယောက်ဆို ဆိုသလောက် အတော်ကို ချောပါသည်။ ။

လှပဒါးသားတွေ ပြောနေကျစကားနှင့် ပြောရလျှင် "ဒီဇင်ဘာမိုး"ကို မြင်ပြီးကတည်းက မြန်မာပြည်မှာ ရှိတဲ့ မင်းသမီး ဘယ်မင်းသမီးကိုမှ မကြည့်ချင်တော့ဘူးကွာ.. ဖြစ်သည်။ ။

အဲသလောက်ကို ချောလှပါသည်။ ။

မြင့်မိုးအမြင်မှာ တော့.. လှတော့ လှသည်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ တင်စား ပြောဆိုသလောက် လှမလှတော့ စိတ်ထဲမှ သိပ်မသေချာ။

မျက်စိကြီး၊ နားကြီးသော ရန်ကုန်မှာ မွေး၊ ရန်ကုန်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရ သူမို့လားဟု ခပ်ကြွားကြွားလေး သုံးသပ်နိုင်ပါသည်။ ။

ထား...။ လှပဒါးမျက်လုံးထဲ အဲ့သလို လွန်လွန်ကဲကဲ လှနေသော ဒီဇ

င်ဘာမိုးကို တစ်ရွာလုံးက အိမ်ထောင်ကျခွင့်ရှိသူများ စိတ်ဝင်စားကြသည်။ ။

အသေရရ အရှင်ရရကို လိုအပ်နေကြသည်။ ။

ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နှင့် အပြိုင်အဆိုင် ပိုးပန်းကြသည်။ ။

ဒီဇင်ဘာမိုးကလည်း သင်္ချာအဓိကနဲ့ ကျောင်းပြီးထားပြီး ဘိုးဘွားပိုင် အုတ်လုပ်ငန်းကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်နေရသဖြင့် သူမ၏ အလှ သူမ၏ ဘဝကို လှပဒါးသားနှင့် မတန်ဟု ခံယူထားပုံရကာ ထိမထင်စွာ နေသည်။ ။

သူမကို ကြိုက်နှစ်သက်သူများ အနက် ရုံးစာရေး၊ ဆိုင်ကယ်အုံနာသား၊ ဒိန်းဒေါင်း (၈)စီးပိုင်တဲ့ ဦးဒိတ်ရဲ့ သား၊ ဆိုင်ကယ် ကယ်ရီမောင်းတဲ့ ကာလသား၊ အုတ်ရိုက်စားနေတဲ့ အရက်သမား၊ လှပဒါးစိုက်ကွင်းထဲ စိုက်ပျိုးရေးသမား လာရောက် လုပ်ကိုင်နေကြတဲ့ အညာသားတွေလည်း ပါသည်။ ။

ထိုသူများက ပြဿနာမရှိ။ ကျိတ်ပိုးတွေ။

ပြဿနာက လှပဒါးရဲ့ Top Ten တွေ။

Top Ten ဆိုတာ သူ ဘာသာပေးထားသော ဂုဏ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ ။

လူတွေကတော့ ထောင်ထွက် မောင်သက်၊ ဝက်ထိုး ငမိုး၊ အချုပ်တန်း ဆရာဘေ၊ ကြောင်တစ်ရာ စောထူး၊ ကျင်းစား ငထွား၊ ကယ်ရီမောင်သိန်း၊ လက်ပန်း ငသန်း၊ ဂိတ်မှူး ငထူး၊ ဓားဘဦးနှင့် ကျားကြီးတို့ ဖြစ်လေသည်။ ။

သူတို့ ဆယ်ယောက်ထဲက အချုပ်တန်း ဆရာဘေ တစ်ယောက်သာ မှဆိုးဖိုဖြစ်ပြီး ကျန်တာအားလုံး လူပျိုတွေ။

အချုပ်တန်း ဆရာဘေက စာဆိုတော်ကြီး၊ အချုပ်တန်းဆရာဖေလို အလင်္ကာဆရာတော့ မဟုတ်၊ ရွာထဲ မကြာခဏ မူးယစ်ရမ်းကားမှု၊ ရိုက်မှု၊ ဆဲဆိုမှုတွေဖြင့် အချုပ်ထဲ ခဏခဏ ရောက်ရ၍ အချုပ်နှင့်အလွန် ရင်းနှီးနေကာ အချုပ်ထဲမှာ လည်း တန်းစီး၊ အခန်းလူကြီးနေရာ ရသဖြင့် ငဘေဆိုသော နာမည်နောက် အချုပ်တန်းပါ လာပြီး အချုပ်တန်း ဆရာဘေ ဖြစ်လာရသူဖြစ်ပါသည်။ ။

သူတို့ အားလုံး ဒီဇင်ဘာမိုးကို လှပဒါးသားများ နည်းတူ ချစ်ကြိုက် စွဲလမ်းခဲ့ကြသည်။ ။

သူတို့ က တခြားသူတွေလို ကြိုက်မကြိုက်၊ ပြောင်ကြိုက်ကာ ပြောင်လိုက်နေသူများ ဖြစ်သည်။ ။

မူးလာလျှင် သို့မဟုတ် အချစ်ကြောင့် မခံစားနိုင်လောက်အောင် ပေါက်ကွဲလာလျှင်တော့ သူတို့ နာမည်ဂုဏ်ပုဒ်ကို ဖော်ပြီး ခြံရှေ့ကနေ လာလာ အော်တတ်ကြပါသည်။ ။

တစ်ခုတော်တာက ခြံရှေ့မှာ သာ လာလာခေါ်ပြီး ခြံထဲဝင်တာမျိုး အိမ်ထဲဝင်လာတာမျိုး မလုပ်ကြသေးခြင်းပင်။

အဲသလို လုပ်လာလျှင်လည်း မြင့်မိုးဘဝက မတွေးဝံ့စရာ။

ယခုတောင်...

"ဟဲ့.. မြင့်မိုး.. မြင့်မိုး"

"ဗျာ..."

ဒီဇင်ဘာမိုး၏ ခေါ်သံဖြစ်၍ မြင့်မိုး စောင်ခြံခွာကာ ထူးလိုက်ရသည်

"နင် အစောကြီးအိပ်နေတာလား၊ အပြင်လေးဘာလေး ထွက်ပါဦးလား၊ အိမ်ရှေ့မှာ ဟိုမသာကောင် လာအော်နေပြန်ပြီ"

"ခင်ဗျာ.. ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့"

"လုပ်ပါဟယ်.. တော်ကြာ ခြံထဲ ဝင်လာမှ ဖြင့်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်ထဲမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက် ရှိတယ်ဆိုတာ တွေ့ရင် အဟန့်အတားဖြစ်တာပေါ့..."

"ဟုတ်ကဲ့ပါ..."

မြင့်မိုး ပြန်ထူးပြီး ပုဆိုးတိုကို ပြင်ဝတ်ကာ အခန်းတံခါး ဖွင့်လိုက်သည် ။

သူ့အခန်းက ဧည့်ခန်းနှင့် တစ်ဆက်စပ်တည်းဖြစ်၍ အခန်းတံခါး ဖွင့်လိုက်သည် နှင့် ဧည့်ခန်းထဲကို အကုန်မြင်ရသည် ။

ဆက်တီဝိုင်းမှာ ဒေါ်ခင်ခင်ကျော်ကို မတွေ့သဖြင့်...

"ဆရာမကြီး မရောက်သေးဘူးလား"

"မရောက်သေးဘူး.. အမေက ဒီနေ့ (၇) နာရီ တန်းခွဲတစ်ချိန် ဝင်ပေးရမှာ ဆိုတော့ (၉)နာရီလောက်မှ ပြန်ရောက်မှာ .. အဲဒါကြောင့် ငါစိုးရိမ်နေတာ..."

"မစိုးရိမ်ပါနဲ့ .. ကျွန်တော်ရှိနေတာပဲ.."

ပြောသာ ပြောရသည် ။

ရင်ထဲမှာ ကတုန်ကယင်ကြီးဖြစ်ကာ ခြေဖဝါးနှင့်ကြမ်းပြား ထိမထိ ဆိုတာတောင် မသိချင်။

"ဟဲ့.. နင် ဒီအတိုင်း ဆင်းမသွားနဲ့ လေ၊ ဓာတ်မီးယူသွား ရော့..

ဪ.. ခဏနေဦး"

ခဏနေဦးဆိုပြီး မီးဖိုခန်းဘက် အပြေးကလေး ဝင်သွားကာ တူရွင်း ငန်းပြားတစ်ချောင်း ဆွဲကာ ထွက်လာသည်။ ။

"ရော့.. ဒါလည်း ယူသွား၊ ဒီကောင်တွေမှာ လက်နက်ပါတယ်..."

"ဘုရား.. ဘုရား"

မြင့်မိုး ဘုရားတပြီး တူရွင်းပြားတစ်ဖက်၊ ဓာတ်မီးတစ်ဖက်ကိုင်ကာ ဧည့်ခန်းပေါက်မှ အထွက်...

"အေး.. အဲဒါမျိုးကို မောင်သက်တို့ က ကြိုက်တယ်၊ လာ.. လာ ထား..
. အဟက်ဟက်"

မြင့်မိုးတစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွားကာ မျက်လုံးအကြည့်တွေပါ ပြာထွက်သွားပြီး နူးပါ ညွတ်ကျသွားချင်သည်။ ။

ဘုရားသခင် ကယ်ပါ။

မောင်သက် သူ့ကိုတွေ့သွားပြီး ချဲလင်းခေါ်နေချေပြီ။

သူ့ဘဝမှာ လူရိုက်ဖို့ နေနေသာသာ မြောက်ဒဂုံမှာ ဖားတွေပေါ်လို့ သူငယ်ချင်းတွေက ဖားထွက်ရိုက်ဖို့ အဖော်စပ်တာတောင် မလိုက်ခဲ့။

ခက်ပြီ။ ကြောက်လို့ နောက်ပြန်လှည့်လျှင်လည်း ဒီဇင်ဘာမိုးရှေ့မှာ အဖတ်ဆည်မရအောင် သိက္ခာကျတော့မည်။

ရှေ့တိုးလျှင် ထောင်ထွက်မောင်သက်၏ လက်မရွံ့ ဓားချက်အောက်မှာ အသက်ပျောက်ဖို့ သေချာလှသဖြင့်.. သူ၏ ကိုယ်ထဲမှာ ချွေးစေးများ နေရာအနှံ့ စိုပြန်ကာ ထွက်လာသည်။ ။

"ဟေ့ကောင် ... လာလေကွာ၊ မင်းလက်ထဲက တုတ်က ထင်းစိုက်မှာ

လား လူရိုက်မှာ လား၊ တုတ်ဆိုတာ ရိုက်ရဲမှ ကိုင်ရတယ်ကွ..."

မောင်သက်အသံ စီခနဲ ထွက်ပေါ်လာပြန်သဖြင့် .. သူ ပျာခနဲဖြစ်ကာ လှမ်းကြည့်သည်။

ခါးတံခါးအထိ အိမ်ထဲက မီးအလင်းရောင်နှင့် လှမ်းမြင်နေရသော် လည်း ခြံအပြင်ဘက်ကိုတော့ ညအမှောင်ကြောင့် သဲကွဲစွာ မမြင်ရ။

မောင်သက်ကို မမြင်ရသော်လည်း မောင်သက်အသံက ကြားနေရသဖြင့် မောင်သက်ရှိနေသည် မှာ သေချာလှသည်။

ဘယ်သူမှ မကြားအောင် စိတ်ထဲက အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင်.. ကြောက်စိတ်နှင့် နှလုံးခုန်တာတောင် ရပ်ချင်နေပါသည်။

ကဲ.. ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ဒီအတိုင်း ပစ်ချလိုက်ရတာနှင့်စာလျှင် သေသွားတာမှ ကောင်းသေးသည်။

။

အခု.. အခြေအနေမှာ လည်း ခြံတံခါးက အိမ်ဘက်ကနေ သေ့ခတ်ထားတာဖြစ်၍ မောင်သက် သူ့ကို ရုတ်တရက် မတိုက်ခိုက်နိုင်။

ခြံကို ခုန်ကျော်ပြီး ဝင်လာဖို့ က သာလို့ တောင်မဖြစ်သေး။

ဟန်ကိုယ့်ဖို့ ဆိုတဲ့ စကား ဘာလုပ်ဖို့ လဲ။

သူ အသက်ခပ်ပြင်းပြင်းတစ်ချက် ရှူသွင်းပြီး ခြေတစ်လှမ်းကို လွှားခနဲ စတင်လှမ်းလိုက်စဉ်...

"ဟဲ့.. ဟဲ့.. မြင့်မိုး..."

နောက်က ဒီဇင်ဘာမိုး စိုးရိမ်တကြီး လှမ်းခေါ်သံကြောင့် သူ ခြေလှမ်းကို တန့်ကာ လှည့်ကြည့်သည်။

ဒီဇင်ဘာမိုးက အသံခပ်အုပ်အုပ်နှင့်..

"နင်.. မသွားနဲ့ .. ဒီနားမှာ ပဲ ရပ်နေလေ..."

"မဖြစ်ဘူးလေ၊ ဟိုမှာ .. ခေါ်နေပြီ၊ ကျွန်တော်မသွားရင် သိက္ခာကျတယ်"

ထိုစကားအား သူ ဘယ်လိုစိတ်ဓာတ်မျိုးနှင့် မထစ်မငေါ့ ပြေလိုက်မှန်း မသိနိုင်စွာ ပြောပြီးမှ သူ့ကိုယ်သူပင် အံ့ဩနေမိသည်။

ထို့အပြင်.. စောစောကလောက် ကြောက်ရွံ့တုန်ခါနေမှုမျိုးလည်း မရှိတာကိုပင် မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

"ဟာ.. မဖြစ်ဘူး၊ နင်လုံးဝ မသွားနဲ့ ၊ အဲဒီကောင်တွေ ထောင်ကို အိမ်လုပ်နေတာ..."

"ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ တစ်ခါလောက်တော့ လုပ်ပြချင်တယ်၊ မဟုတ်ရင် ဒီလိုပဲ အမြဲတမ်း အစော်ကား ခံနေရမယ်"

အလယ်.. အလယ်.. နောက်တစ်ဖွန်းက ပိုတောင် အားပါသေးတော့။

သူမမျက်နှာ ဖြူဖျော့သွားပြီး ရှေ့တိုးလာကာ လက်မောင်းကို ဆွဲသဖြင့် သူရုန်းဖယ်သလို နောက်ဆုတ်ပစ်သည်။

သူမလည်း လွတ်ထွက်မသွားအောင် အမိအရ လိုက်ကာ ဆွဲသဖြင့်.. သူ့အင်္ကျီစကို ဆုတ်ဆွဲမိထားသည်။

ထိုအခိုက်မှာ ပင် လမ်းမပေါ်မှာ ရိုက်သံထုသံ၊ အော်ဟစ်သံများ ကြားရကာ ပြေးလွှားသံများ ကြားရလေတော့သည်။

ထိုအသံများကြောင့် ဒီဇင်ဘာမိုး သွေးပျက်သွားကာ မြင့်မိုးကို အတင်း အိမ်ထဲ ဆွဲသွင်း၍ တံခါးပိတ် လိုက်လေတော့သည်။

"ငါ.. ငါ.. ရင်တွေ တုန်လိုက်တာ၊ ငါ့.. ငါ့ကို.. ရေ.. ရေပေးပါ"

"ခဏ.. ခဏလေး.. ကျွန်တော် ယူပေးမယ်"

ပြောပြီး လက်ထဲက တူရွင်းပြားနှင့်ဓာတ်မီး ချထားခဲ့ကာ ထမင်းစား ခန်းထဲ ပြေးဝင်၍ ရေခဲသေတ္တာ ဖွင့်လိုက်သည်။ ။

ရေဘူးမြင်မှ ပင် သူ ရင်တွေတုန်ကာ ဒူးတွေပါ ဆတ်ဆတ်တုန်လာ သဖြင့် ရေသန့်ဘူးတစ်ဘူး ဆွဲထုတ်ကာ တဝှတ်ဝှတ်နှင့် မော့ချပစ်လိုက် သည်။ ။

ပြီးမှ .. နောက်ထပ်တစ်ဖူး ဆွဲထုတ်၍ သူမထံ ပြေးလာခဲ့ပါသည်။ ။

"ရော့.. သောက်လိုက်"

သူမကို ရေဘူးပေးရင်း အပြင်ကို နားစွင့်ကာ တရုတ်ကပ်မှန်မှ ချောင်းကြည့်စဉ် ခြံတံခါးနားမှ အိမ်ဘက် လှမ်းထိုးထားသော ဓာတ်မီး ရောင်ကြောင့်...

"အစ်မရေ .. ဆရာမကြီး ပြန် လာပြီ..."

"ဟုတ်လား.. တံခါး.. တံခါးသွားဖွင့်"

မြင့်မိုး အိမ်တံခါးဖွင့်ကာ ပြေးဆင်းသွားပြီးမှ သော့မေ့နေ၍ သော့ တစ်ခေါက် ပြန်တက်ယူကာ ခြံတံခါး သွားဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ။

"ရန်ဖြစ်နေကြတာလား.. လူတွေ ရုံးစုရုံးစုနဲ့ ..."

"ဟုတ်တယ် ဆရာမကြီး၊ အိမ်ရှေ့မှာ လာအော်နေတာ ကျွန်တော် တောင် ထွက်ရိုက်မလို့၊ အစ်မ ဆွဲထားလို့ ..."

"အမလေး.. မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ မောင်မင်းကြီးသားရယ်၊ မင်းတစ်ခုခုဖြ စ်သွားရင် မင်းအဖေနဲ့ ငါနဲ့ ပြဿနာတက်လိမ့်မယ်၊ လာ လာ..

သော့ခတ်ပြီးပြီလား..."

"ပြီးပြီ..."

ဧည့်ခန်းထဲရောက်မှ ဒီဇင်ဘာမိုး၏ စကားကြောင့် သူပို၍ သိက္ခာကြီးသွားသည်။ ။

ရေသောက်ထားပြီးပြီဖြစ်၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ယောက်ျားရင့်မာကြီးတစ်ယောက်လို ပုံဖမ်းထားလိုက်သည်။ ။

"အားတော့ အားကိုးရသား အမေရဲ့ ၊ ထွက်ရိုက်မယ်လုပ်နေလို့ မနည်း ပြန်ဆွဲထားရတယ်"

"မလုပ်ပါနဲ့ သားရယ်၊ အဲဒီကောင်တွေမှာ ဘာဆင်ခြင်တုံတရားမှ မရှိဘူး၊ ကိုယ်က အညွန့်အညောင့် ရှိတဲ့ လူ၊ အလိမ္မာသုံးပြီး ကြည့်ရှောင်.. ကြားလား"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ.."

မည်သို့ဆိုစေ.. သူ့သိက္ခာသူ ဆည်ယူနိုင်ခြင်းအတွက် ပီတိဖြစ်ရသည် မှာ အမှန်ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်နေ့မနက်မှ သိရသည် မှာ မောင်သက်က သူ့ကို စိန်ခေါ်နေခြင်းမဟုတ်ဘဲ မောင်သက်ကဲ့သို့ ခြံရှေ့ လာပြီး ဒီဇင်ဘာမိုးကို ချောင်းသော ဂိတ်မှူးငထူးနှင့်ဆုံကာ ရိုက်ပုတ်ကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရတော့သည်။ ။
